

Хусто Хорхе ПАДРОН

САМОЋА НА ПЕСКУ

Најезда атома

*У неком чудном месту, далеко од овога гласа
који није мој, мора да постоји мој ум.
Тај глас који ни ветар не шири,
у немирном шапату, у ломној јадиковки
многих других људи који су умрли већ.
То су ћелије живота, мисли разбацане
врхунском експлозијом светлости.
Трен који је живео вековима,
вековима који су само онај једини трен.
Једва га се можемо и сетити.*

*Беше то вапијуће огледало,
планета-самоубица
која се међу нама распрскавала
и претакала нам брзо лудило
светлости, сву ватру ватре,
једногласни крик муње,
која би немирно подизала
одвратно дно земље.
Преплавио нас је црни титрај бездана,
слепа мрља кобалта
која је брисала боје, рађајући равнице,
наборајући зграде као глуве папире,
сушећи цветове, облаке, ослепљујући пера,
мора.
Са металним праском срушио је планинске ланце
и прешао уснуле детиње поре.*

*Све је прелетело његово разарајуће око
и живот и свет оједени у својој суштини,
и вода није поново постала вода
ни ваздух никада више ваздух.
Све је било неочекивано из душе и шумора.
Све сломљено, изгубљено у себи, укочено,*

заустављено заувек у тренутном очају и смрти.
Било је то померање времена и смисла,
жестока промена, искричава лепра,
потпуно уништење човекове историје.

Између сенки ми смо већ пепео,
дим који је једва скупио случај,
човеков траг у распаднутим атомима,
са течним честицама локве,
и никада више реч ни обзнана ни за кога.

Она лисната тежина

Ослушних замах весала у своме телу
као да се њише јутарње сунце.
Тресах јувелирске радње у празнинама ваздуха.
Топла олуја, праскаво витлање.
Не осећаш своје руке. Беху се претвориле
у продужене удове који трагаху за светлошћу.
Ветар ме је тресао, правио ме звонким,
као државу птицу која прикована за земљу
не може никада да се одлепи, да полети.
Који ли је мој облик? Кроз моју кожу
глуво изгнанство, мајушина сеоба
кратких лакних ногу. Беше то процесција
влажна и валовита државних игала
као проливена вода која носи дим и шљунак
на моју другу страну, неочекивани такт
кљуна, канџи и ноктију. Осећаш ветар, сунце,
невидљиво врење растуће земље
и настојаш да се ослободим оне лиснате тежине.
Моје тело је одзвонило са променљивом музиком,
са тајном и без љутње, непокретно на земљи,
осуђено на постојање, на то да буде део времена,
и да очекује, да очекује, зрак, ватру, секиру.

Полни сан

Мутни пол сенке и жеље,
искушава, тражи у опипљивом грму
врата бездана.
Тамо се комеша срце чежње.
Сва мутност једног тамног сјаја
која је грли и вуче у дубоко.
Опажи распрснуће таласа,
накострешене ветрове који му јаучу,

непокорну снагу празнине
која му прети и даље бацањем,
лишавањем свега, уништењем.

Ти си сав тај пол који молећиво искушава
понизношћу самог сиромаштва.
Са чврстином чекића истрајава.
Јогунаст и нагао, изгладнео и слеп,
разара, раскида и, коначно, осветљава
тишину својом ватром. Улази и остаје
топлина пламена, опојност његове жеђи.
Зна: налази се у средишту живота.
Слободан, срећан, господар светова
и вечности.

Истина лепоте

У великој самоћи, у подножју брежуљка,
тражила је сеновиту свежину дрвећа.
Болна јасност раишчетворила је кожу
оне неукротиве и опоре земље
у којој би највише осетила говор крви.
Убрзо не видех сунце, два црна крила
ватре скривала су га. Тишина је мотрила
његову величанственост. и тамо у висинама,
орао

сунчев гледао је свет. Све је било
видљиво: жућкаста земља, маслињаци,
огромна плава бујица неба,
водри жбунови. мрко шипражје,
стене и њихове дијамантске очи,
а оно сунце беше већ орао и његово перје
светлост.

Време је стало.

Колико је трајала слика? Никада то сазнати
нећу

И, међутим, она успомена је била
заувек, истина лепоте

Самоћа на песку

Спушта се галеб и уставља се
на стаклу ваздуха
као суза која тражи лице.

Аура ноћи
ближи се звездама. Отвара море

плач без речи који му показује смрт.

*Понижена дрвета,
изуједана жедном светлошћу и сољу.*

*Самоћа на песку. Расте студен
првих сенки.*

*Само њена одсутност
гори на тамном тлу.*

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

ХУСТО ХОРХЕ ПАДРОН, водећи шпански песник, рођен је 1943. године у Лас Палмасу на Канарским острвима. Завршио је права и књижевност на Универзитету у Барселони. Убрзо је почео да проширује своја знања боравцима у Паризу, Стокхолму и Ослу. Седам година радио је као адвокат да би на крају напустио посао и посветио се потпуно књижевном позиву. Тренутно је главни секретар Културне Фондације Fernando Rielo.

Падронове књиге песама и есеја скренуле су пажњу на себе својом уметничком вредношћу и за њих је добио 12 међународних награда. Од песничких књига ваља поменути следеће: Тамне ватре, 1971. (Награда Adonais); Море ноћу, 1973. (Награда Boscán 1972); Кругови пакла, 1976. (Награда Fastenrath Шпанске краљевске академије за језик за најбољу књигу поезије објављену у Шпанији између 1972. и 1977.) Бреза у пламену, 1978; Otesnita 1979; Obra Poética 1971-1980. (Међународна награда Светске академије за уметност и културу 1981. године и златна медаља француске комисије за културу у Бриселу). Посета мора и Дарови земље 1980-83(1984).

Падрон је главни уредник међународног часописа за поезију »Equivalencias« ка седиштем у Мадриду.

Превео са шпанског
Бранислав Прелевић